

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Бургас, 04.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и трети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Десислава Д. Щерева
Христина З. Марева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Павел Ал. Ханджиев Въззивно търговско дело
№ 20212001000156 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба на “К.“ ЕООД, ЕИК *****, срещу решение № 165 от 14.05.2021 г., постановено по т.д.№ 79/2020 г. по описа на Окръжен съд - Бургас, с което са отхвърлени исквете на въззивника против “С. с.” ООД, в открито производство по несъстоятелност, за установяване съществуването на вземане за сумата 9415,22 лв. заедно с лихва за забава.

Въззивникът “К.“ ЕООД сочи, че обжалваното решение е неправилно. Повторното джирисване на запис на заповед представлявало нов настъпил в хода на делото релевантен за решаването му факт, който съдът бил длъжен да вземе предвид по силата на разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК. Обстоятелството, че джирото от 27.10.2020 г. е извършено след предявяването на процесното вземане в производството по несъстоятелност и този нов факт е релевиран едва във висящото към този момент исково производство, било без значение за решаването на делото, тъй като не съществувала друга правна възможност този нов факт да бъде взет предвид освен при решаването на това дело. Записът на заповед от 19.03.2019 г. бил абстрактна сделка и задълженията са възникнали с издаването му, поради

което джиратарят не бил длъжен да ангажира каквито и да е други доказателства за своите вземания. Ирелевантна за възникването и съществуването на задълженията била и липсата на доказателства за осчетоводяване от длъжника на претендираните задължения. Не съществувало ограничение относно условията за изготвяне и прикачване на алонж към запис на заповед, а изпълването на гърба на записа на заповед не било предпоставка за съставяне на алонжа и прикачването му – в конкретния случай с телбод – към записа на заповед. Правният извод за нищожност на джирото противоречал на разпоредбата на чл. 468, ал. 1, изр. 1 ТЗ, както и цитираната в мотивите на първоинстанционния съд съдебна практика. В настоящия случай в самото наименование на алонжа изрично било посочено неразделна част от коя именно ценна книга е този алонж, което изключвало всякакво съмнение, че не представлява самостоятелен документ, а е неотделима част от записа на заповед.

В жалбата се обосновава и съществуването на каузално правоотношение между “С. с.“ ЕООД и „С. п.“ ЕООД, във връзка с което е издаден и процесния заповед, съществуването на което било констатирано и в мотивите на решението на Апелативен съд - Бургас. Твърди се, че съществуването на вземането по Споразумението от 15.09.2016 г., подписано между Е. и М. К. и А. М., е било констатирано от в.л. Т. С., назначено по т.д.н. № 439/2018 г. на Окръжен съд - Бургас в заключението му от 01.10.2018 г., а непосочената от вещото лице разлика в размер на 1956,88 евро е именно дължимата по Споразумението главница. В о.с.з. на 20.03.2019 г. по т.д.н. № 439/2018 г. на Окръжен съд - Бургас било допуснато като доказателство по делото заверено копие на процесния по настоящото дело запис на заповед от 19.03.2019 г. от “С. с.“ ЕООД в полза на “С. п.“ ЕООД за сумата от 9415,22 лв. – левовата равностойност на сбора на дължимата по Споразумението главница и дължимата по него неустойка за забава за времето от 01.10.2016 г. до 30.09.2018 г.

Иска се отмяна на решението и уважаване на исковете за установяване на вземанията. Не се сочат нови доказателства.

Въззиваемият “С. с.“ ЕООД (н) , ЕИК *****, не е представил отговор на въззивната жалба.

Временният синдик на “С. с.” ЕООД (н) В.С. е представил отговор на въззивната жалба, с който я оспорва като неоснователна. Сочил, че след подписа на издателя на процесния запис на заповед нямало отбелязани джира и авали, а в самия менителничен ефект не било отразено издаването на алонж, поради което било нарушено императивното изискване за форма съгласно чл. 484, ал. 1 ТЗ и джирото било недействително. Представеното в производството ново джино от 27.10.2020 г. било на английски език и било недействително, тъй като е породило действие след датата на решението за откриване производство по несъстоятелност.

Третото лице-помагач “Д. п. г.” ООД , ЕИК *****, е представило отговор на въззивната жалба, в който се моли за потвърждаване на обжалваното решение като правилно и законосъобразно. По отношение твърденията на въззивното дружество досежно джиросването от 27.10.2020 г. се сочи, че не било законооправдано един и същ джирант да джироса на един и същ джиратар запис на заповед повторно, без да е налице обратно джино между двете джира. Въззивникът, изпълвайки гърба на процесния запис на заповед с джино, което е с по-късна дата от джирото върху алонж, е нарушил непрекъснатия ред на джирата и е поставил въпроса дали “С. п.” ЕООД е предало на “К.” ЕООД фактическата власт върху ценната книга след джиросването на 09.07.2019 г. – условие за упражняване на правата, произтичащи от документа. Дори повторното джиросване да е новонастъпил в хода на делото релевантен за решаването му факт, вземането не е било възникнало в патримониума на “К.” ЕООД към момента на предявяването му в производството по несъстоятелност и към момента на одобряване списъците на приетите вземания, а моментът на възникването е от значение за реда и сроковете, в които то трябва да бъде предявено. Пределите на установителната защита в настоящото производство били предварително определени още към момента на предявяване на вземането в производството по несъстоятелност и с оглед естеството на производството по чл. 694 ТЗ не следвало да бъде отчетено действието на второто джино, дори същото да бъде прието за редовно.

В отговора се аргументира нищожността на джирото от 09.07.2019 г. Наличието на алонж било изключение, предвидено в закона в случай на липса на място на гърба на джирото като целта е да се постигне максимална

сигурност относно непрекъснатия ред на джирата и последния джиратар по ценната книга, съответно – титуляр на правата по нея. Неоснователни били твърденията, че поради наименованието на алонжа, същият следва да се възприема като част от запис на заповед. Липсвало фактически трайно закрепване в горния ляв ъгъл, с положени подписите на двете страни на мястото на закрепването.

Каузалното правоотношение не следвало да се разглежда изобщо в това производство, тъй като от една страна джирото не е прехвърлило правата, материализирани в ценната книга, а от друга – положителният установителен иск по чл. 694 ТЗ е обусловен от предявяването на вземането, което е претендирано единствено по запис на заповед с рег.№ 1577 от 19.03.2019 г. на нотариус К. К. и твърдение за джиро, извършено върху алонж на 09.07.2019 г. Ако все пак съдът приемел за разглеждане твърдяното от ищеца за първи път със становище вх.№ 264026 от 27.10.2020 г. заемно правоотношение, страната изрично оспорва наличието на такова между Е. К. (от името и за сметка на “С. п.“ ЕООД) и несъстоятелния длъжник. Такава сума не била постъпвала по сметката на несъстоятелния длъжник, а предмет на споразумението не била сумата, която се твърди да е преведена в представения по делото отчет по сметка. Дори да се приемело, че е възникнало валидно заемно правоотношение обаче, последното не изпълнявало функцията на каузално такова по отношение не процесния запис на заповед, тъй като приложените доказателства не установявали връзката между двете.

Апелативен съд - Бургас, като взе предвид оплакванията и доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу акт, подлежащ на обжалване, и отговаря на изискванията на закона за редовност, поради което с определение от 21.07.2021 г. е допусната до разглеждане по същество.

Окръжен съд - Бургас е бил сезиран с искова молба от “К.” ЕООД против “С. с.” ООД (н) при участието на синдика на дружеството В. СТ. СТ.,

а от 02.09.2021 г. - А.М., за установяване на осн. чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ, че ответното дружество му дължи с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 8 ТЗ сумата 9415,22 лв. - главница по запис на заповед с нотариална заверка на подписа на издателя "С. с." ООД (н) от 19.03.2019 г., който му е бил джиротан от поемателя "С. п." ЕООД с джиро от 09.07.2019 г., заедно със законната лихва от 19.06.2019 г. до датата на плащането с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 9 ТЗ.

Ответното дружество "С. с." ЕООД (н) с отговора на исковата молба признало исковете.

Синдикът изразил становище, че претенцията е неоснователна.

Конституиран като трето лице-помагач, кредиторът "Д. п. г." ООД оспорил претенцията.

С обжалваното решение съдът отхвърлил исковете изцяло.

При извършената служебна проверка съгласно правомощията по чл.269 ГПК Апелативен съд - Бургас констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

По същество то е правилно и на осн. чл. 272 ГПК въззивният съдебен състав препраща към мотивите му, които споделя. В допълнение и по повод конкретните оплаквания, изложени във въззивната жалба, е необходимо да се вземе под внимание следното:

Неоснователно е оплакването на въззивника-ищец във връзка с приетото от окръжния съд относно недействителността на джирото от 09.07.2019 г., легитимиращо го като носител на вземането, тъй като не съществувало ограничение относно условията за изготвяне и прикачване на алонж към запис на заповед, а изпълването на гърба на записа на заповед не било предпоставка за съставяне на алонжа и прикачването му – в конкретния случай с телбод – към записа на заповед. Съгласно чл. 468, ал. 1 ТЗ вр. чл. 537 ТЗ джирото трябва да бъде написано върху записа на заповед или върху прикрепен към него лист (алонж). Когато върху записа за заповед, вкл. на гърба на документа, има свободно място, незапълнено с отбелязвания, върху което да бъде изписано джирото, извършването му върху алонж води до

недействителност. Изготвянето на алонж към запис на заповед е изключение, а не правило. Правилото за джирисване върху самата ценна книга е продиктувано от съображения за максимална сигурност относно хронологията на джирата и относно титуляра на правата по нея. В този смисъл е и съдебната практика, цитирана коректно от окръжния съд. В случая не се установява и не се твърди, записът на заповед да е запълнен с отбелязвания на джира или авали, поради което джирисването му на 09.07.2019 г. върху алонж е недействително и не легитимира ищеца като носител на претендираното вземане.

На следващо място въззивникът изразява недоволство от приетото от съда относно “повторното джирисване” на запис на заповед в хода на съдебното производство, направено на 27.10.2020 г. - след предявяването на вземането в производството по несъстоятелност и след предявяване на настоящия иск. Установителните иски по осн. чл. 694 ТЗ са допустими само, ако се основават на факти и обстоятелства, заявени с предявяването на вземането по реда и в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, т.е. ако има пълна идентичност между предявеното вземане в производството по несъстоятелност и това, предмет на установителния иск. Ако се допусне ищецът да основе исковата претенция на други, различни факти, това би означавало да му се даде възможност да установи по исков ред различно вземане, което не е предявил пред съда по несъстоятелността. Отнесено към конкретния случай, това означава, че позовавайки се на джиро от 27.10.2020 г., а не на това от 09.07.2019 г., ищецът предявява ново вземане извън срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ. Такова изменение на иска не е прието и е недопустимо, поради което съдът не дължи обсъждане на джирото от 27.10.2020 г., което няма отношение към спорния предмет.

По същите съображения не следва да се обсъждат и доводите на въззивника за наличието на каузални правоотношения между издателя и поемателя “С. п.” ЕООД.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции, обжалваното решение следва да се потвърди. На осн. чл. 694, ал. 7 ТЗ въззивникът дължи на бюджета на съдебната власт по сметка на БАС държавна такса в размер на 47,08 лева.

Мотивиран от изложеното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 165 от 14.05.2021 г., постановено по т.д. № 79/2020 г. по описа на Окръжен съд- Бургас.

ОСЪЖДА “К.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. “Г. С. Р.” № 28, ет. 2, офис 9, със съдебен адресат: адв. Вл. М., гр. София 1000, ул. Д. № 1, ет. 5, офис 9, да заплати на бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд - Бургас държавна такса за въззивното производство в размер на 47,08 лева.

Решението не подлежи на обжалване на осн. чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____